

ἐπιτηδεύτης· καὶ Εὐρωπαῖοι δοκιμάσαντες τοῦτο ἀπέτυχον.

Εὐεργετικὸς ὡς καὶ ὁ κοκοφοινῖξ εἶναι καὶ ὁ πάνδανος, φυτὸν, τὸ ὁποῖον παρέχει τοῖς Νικοβαρίοις τὸν ἄρτον. Τὸ δένδρον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐν μεγίστῃ ἀφθονίᾳ φέεται εἰς τὰς Νικοβαρίας νήσους, ἔχει ὅλως ἰδιαιτέρον καὶ πρωτότυπον τὸ σχῆμα.

Ἐπὶ βάσεως ἐνκερίων ριζῶν, αἵτινες φαίνονται μακρόθεν ὡς σύμπλεγμα μεγάλων πασσάλων, ἐπικάθηται λεπτὸς κορμὸς, ὅστις εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ φέρει ἀλλόκοτον σύμπλεγμα κλάδων μετὰ μακρῶν λεπιδομόρφων φύλλων καὶ ἐπιμήκων καρπῶν.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν οἰκιῶν τῶν εἶναι αἱ οἰκίαι αὐταί, ὡς αἱ κατοικίαι τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων, ἐκτισμέναι ἐπὶ πασσάλων παρὰ τὴν θάλασσαν, τὸ μὲν ὅπως μὴ ὄσιν ἐκτεθειμέναι εἰς τοὺς κινδύνους τῶν πλημμυρούντων κυμάτων, τὸ δὲ ὅπως ἀποφεύγῳσιν οἱ ἄνθρωποι τὰ μιάσματα τοῦ ἐδάφους, τὰ γεννῶνται τοὺς πυρετούς. Περὶ προφυλάξεως ἀπὸ ἄγρια θηρία δὲν σκέπτονται, διότι αἱ νήσοί τῶν εἶναι ἐντελῶς ἀπηλλαγμέναι τούτων. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πυρετῶν ἐκτίσαν καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι τὰς οἰκίας τῶν ἐπὶ πασσάλων κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἐγχωρίων.

Αἱ καλύβαι τῶν ἐγχωρίων εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρογγύλαι, καὶ κεῖνται δέκα περίπου πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους. Ἀπέναντι τῆς εἰσόδου εἰς τὸ βᾶθος κεῖται ἡ ἐστία, ἣτις ὅμως δὲν ἔχει καπνοδόχον· διὸ καὶ ὅλαι αἱ καλύβαι εἶναι ἐσωτερικῶς μελαναὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ. Ἄνωθεν τῆς ἐστίας κρέμανται οἱ ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ πάνδανου ζυμωμένοι ἄρτοι πρὸς ξήρανσιν, ὡς καὶ τὰ ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν κοκοφοινίκων ἀγχεῖα· ἀριστερᾷ εὐρίσκειται τὸ εἰκονοστάσιον, ὅπως τὸ περιεγράψαμεν ἀνωτέρω, δεξιᾷ δὲ μία ἢ περισσότεραι ξύλιναι μορφαί. Δόρατα, μάχαιραι καὶ τὰ οἰκιακὰ σκεύη εἶναι ἀνηρητημένα πλησίον τῆς εἰσόδου. Ἐξαιρέσει τοῦ καπνοῦ τάξις καὶ καθαριότης ἀρκετὴ ἐπικρατεῖ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν μικρῶν τούτων οἰκίσκων. Κάτωθεν τῆς θολωτῆς στέγης ὑπάρχει εἶδος ἀποθήκης (σορίτας), ἐνθα ἐναποτίθενται τὰ τροφίμα.

Τὰ χωρία δὲν εἶναι μεγάλα· μόλις μετροῦσι 16 καλύβας. Τὰ μέρη τῆς παραλίας, τὰ ὁποῖα ἔνεκα τῶν ὑφάλων εἶναι ἐπικίνδυνα διὰ τὰς λέμβους, σημειοῦνται δι' ὑψηλῶν ἰστών ἐμπεπηγμένων ἐντὸς τῆς θαλάσσης.

Αἱ λέμβοι τῶν Νικοβαρίων εἶναι κορμοὶ δένδρων ἐσκαμμένοι διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ πελέκως· τὸ μῆκος αὐτῶν εἶναι πλέον τῶν 20 ποδῶν· τὸ δὲ πλάτος τῶν οὐδέποτε μεγαλείτερον τῶν δύο ποδῶν. Τὰ κωπία εἶναι μικρὰ καὶ κομψότατα εἰργασμένα. Αἱ λέμβοι αὐταί εἶναι τό-

σον ἐλαφραὶ, ὥστε συχνάκις μετακομίζονται διὰ ξηρᾶς ὑπὸ δύο μόνον ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς νήσου εἰς τὸ ἄλλο. Ἐν καιρῷ τῆς ἀμπώτιδος τὰ ὕδατα ἀποσύρονται τόσον πολὺ, ὥστε εὐρωπαϊκὴ λέμβος μόλις εἰς 500 βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς παραλίας φθάνει· αἰάβαθεῖς τῶν ἐγχωρίων λέμβοι φθάνουσιν ἀπροσκόπτως μέχρι τῆς παραλίας.

Ἡ ἐνδυμασία τῶν Νικοβαρίων εἶναι ἀτελεστάτη. Κάλυμμα περὶ τὴν ὄσφυν εἶναι τὸ μόνον σχεδὸν ἐνδυμᾶ των. Τῶν γυναικῶν τὸ κάλυμμα εἶναι πλατύτερον τοῦ τῶν ἀνδρῶν. Ἀγαπῶσιν ὅμως εἰς ὑπερβολὴν τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν, καὶ πολλάκις ἔνεκα τῆς μανίας τῶν ταύτης συνέθησαν κομικώταται σκηναί, ἅμα ἠγγέλλετο ἡ ἐμφάνισις Εὐρωπαίων· ὁ μὲν ἐξήρχετο γυμνὸς φορῶν μόνον ὑψηλὸν εὐρωπαϊκὸν πῖλον, ὁ δὲ μόνον φράκον, ἄλλος πάλιν μὲ μόνως περικνημίδας· ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ γυναῖκες φοροῦσαι ὅλως εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν.

Ὁ βίος τῶν ἐγχωρίων εἶναι συνήθως βραχύς. Ὅταν ἀποθάνῃ ἀνὴρ, θάπτεται πλησίον τοῦ χωρίου, ἐπὶ δὲ τοῦ τάφου συντρίβονται παρὰ τῶν συγγενῶν τὰ δόρατα καὶ τὰ οἰκιακὰ σκεύη τοῦ ἀποθανόντος, καὶ τὰ συντρίμματα συσσωρεύονται ἐπὶ τοῦ τάφου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐμπήγνυται πάσσαλος, ἐνθα ἀναρτῶνται ῥάκη ἐκ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ ἀποθιώσαντος. Τρεῖς μῆνας δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἐκθάπτεται τὸ σῶμα, καὶ ἡ πλησιεστέρα τῶν συγγενῶν γυναικῶν αὐτοῦ πίπτει θρηνοῦσα καὶ κλαίουσα ἐπὶ τοῦ πτώματος καὶ τίλλει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς. Μεθ' ὃ θάπτεται ἐκ δευτέρου ὁ νεκρός. Τὸ πένθος διαρκεῖ ἐπὶ δύο μῆνας, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μήτε τραγοῦδια, μήτε χοροὶ ἐπιτρέπονται ἐν τῷ χωρίῳ· οὐδεὶς χοῖρος σφάζεται· καὶ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς φυλάττουσιν ἐντελεθρῶν ἀποχὴν καὶ ρουμίου καὶ τοῦ καπνοῦ αὐτοῦ, θν καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες καθ' ὑπερβολὴν καπνίζουσι.

Μεταξὺ τῶν τοσούτων προτερημάτων τῶν ἀποκεντρῶν τούτων νησιδίων ὑπάρχει ἐν φοβερὸν κακὸν, οἱ πυρετοί. Τὸ μίasma τοῦτο ἀναπτύσσεται ἐκ τῶν μεγάλων ἐλῶν τῶν παρὰ τὴν παραλίαν. Οὐδεὶς σχεδὸν ἀποφεύγει τὸ μίasma καὶ πρὸ πάντων προσβάλλονται οἱ ξένοι. Καὶ αὐτοὶ οἱ χοῖροι καὶ οἱ κύνες προσβάλλονται ὑπὸ τῶν πυρετῶν τούτων. Ἐκ τῶν 250 καταδίκων κατὰ κείνται συνήθως 50 πυρέσσοντες.

Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐπροσπάθησε μετὰ πολλῆς ἐπιμονῆς νὰ καταστρέψῃ τὰς ἐν ταῖς νήσοις ταύταις ἐστίας τοῦ μιάσματος, ὅπως κατώρθωσε τοῦτο ἐν Σιγγαπόρῃ, ἐν Πενάγγῃ καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐνταῦθα ὅμως ἄνευ ἀποτελέσματος· διὸ καὶ ἐσχάτως ἀπεφάσισε νὰ καταργήσῃ πάλιν τὰς φυλακὰς ἐν ταῖς Νικοβαρίαις νήσοις, καὶ ν' ἀφήσῃ ἐν αὐταῖς μόνον μικρὸν στρατιωτικὸν

Ἡ Ἐπανάστασις τοῦ Φεβρουαρίου ἐν τῇ Γαλλίᾳ, κατὰ τὰς πληροφορίες τῆς Συνελεύσεως, ἐπὶνενγκε ζήμιαν τῇ χώρᾳ ἐκ 40 δισεκατομμυρίων φράγκων. Κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1848 ἔτους 14, 000 μικροεμπόρων ἐπώχλευσαν. Τὸ μεταλλικὸν ἐναποταμίευμα τῆς Τραπεζῆς ἀπὸ 226 ἑκατομμυρίων περιορίσθη εἰς 49 ἑκατομμύρια μόνον.

Ὡστε λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1848 ἔτους γενόμενα ἐν τῇ Γαλλίᾳ, συγκρίνοντες δὲ ταῦτα πρὸς ὅσα συνέβησαν κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870-1871 ἔτους, εὐρίσκουμεν, ὅτι κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν ἡ Γαλλία ὑπέστη γενικῶς δυστυχίας μεγαλειτέρας. Διότι ἐν 1848 ἔτει αἱ ὑποθέσεις καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ἰδιωτῶν εἶχον παραλύσει ὡς ἐκ τοῦ γενικοῦ φόβου, ἐνῶ κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870-1871 αἱ ὑποθέσεις καὶ τὰ συμφέροντα ἐκείνων ἐβάδιζον σχεδὸν ὡς συνήθως.

Ἡ Γαλλία ἐπλήρωσεν εἰς τὴν Γερμανίαν λόγῳ ἀποζημιώσεως ἐπὶ τῷ τελευταίῳ πολέμῳ ὃ δισεκατομμύρια φράγκων, ποσὸν ὕπερ οὐδενὸς λαοῦ ἢ ἱστορία ἀναφέρει ὡς πληρωθὲν ἐκ τοιαύτης αἰτίας.¹ Καὶ ὅμως τὸ γαλλικὸν ἐμπόριον δὲν συνεταράχθη ἐκ τῆς τοιαύτης καταβολῆς, ἐνῶ ἡ Γερμανία, ἢ τὰ ὃ ταῦτα δισεκατομμύρια παραλαβοῦσα, ὑπέστη κρίσιν νομισματικὴν δεινοτάτην. Αἰτία τούτου εἶναι ὁ πλοῦτος τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ περὶ τοῦ πλούτου δὲ τούτου τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ πρὸ ἡμῶν περὶ οὗ αἰῶνος ὁ διάσημος Ἄγγλος Ῥοβέρτος Πήλ ἔλεγεν: «Ἐὰν ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ ἐπὶ δέκα ἀνθρώπων κερδίζοντων, πέντε ἐναποταμίεύουσιν, ἐν τῇ Γαλλίᾳ ὅμως ἐπὶ δέκα ἐναποταμίεύουσιν οἱ ἑνῆα.»

Ποῖον λοιπὸν εἶναι νῦν τὸ ἡμέτερον συμπέρασμα; Ὅτι, ἐὰν ὁ ἀναγνώστης προσθέσῃ τὰ ποσὰ τὰ δαπανηθέντα ὡς ἐκ τῶν πολέμων ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος, θέλει εὐρεῖ, ὅτι κατεδαπανήθησαν ἀπειράριθμα δισεκατομμύρια φράγκων οὐχὶ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ τούναντιον πρὸς καταστροφὴν, δυστυχίαν καὶ ὄλεθρον αὐτῆς. Διὰ τοσοῦτων χρημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν συνηπολογίζεται ἡ ζωὴ τοσοῦτων ἀνθρώπων θυσιασθέντων, ἢ καταστροφῇ τοσοῦτων ἀριστουργημάτων τῆς τέχνης καὶ πολυτίμων πραγμάτων ἐξαφανισθέντων, διὰ πάντων τούτων πόσα ἠδύνατο ἢ ἀνθρωπότης νὰ κατορθώσῃ! Διὰ τοῦτο δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ἐὰν οἱ λαοὶ δικαιῶνται νὰ μεριψιμοιῶσι, πρέπει νὰ μέμφωνται τοὺς κυβερνῶντας καὶ πολὺ περισσώτερον τὴν πανουργίαν καὶ τὴν υπερπροσύνην τῶν συμβουλευόντων τοὺς κυβερνῶντας.

N.

1. Τὴν εὐκολίαν, μεθ' ἧς ἡ Γαλλία ἐξεπλήρωσε τὰς ἐπαχθεστάτας οικονομίας αὐτῆς ὑποχρεώσεις ἀποκαλεῖ ὁ γνωστὸς γάλλος οικονομολόγος Βολθσακη, ἐν τινι πραγματείᾳ αὐτοῦ, «Θρίαμβον τῆς διομηχανίας, τῆς φειδοῦς καὶ ὑγιᾶς χρηματολογικῆς συστάσεως.»

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

τῶν πολυτίμων μετάλλων ἰδίως μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς.

Κατὰ τὸ ἔτος 1620 ἀνεκαλύφθη εἰς τὸ Περού τὸ περιφημότερον ἐν Ἀμερικῇ μεταλλεῖον, ὀνομασθὲν Ποτόκι. Ὑπολογίζουσιν, ὅτι ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἐξήχθησαν ἔκτοτε μέχρι σήμερον περὶ τὰ ἑπτὰ δισεκατομμύρια φράγκων εἰς ἀργυρον. Ὀλίγον πρότερον εἶχον ἀρχίσει κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἤτοι περὶ τὰ 1558, αἱ ἐργασίαι εἰς τὸ τμήμα τοῦ Μεξικῶ Ζακατέκας καὶ εἰς τὴν περιφημον ἀρτηρίαν τοῦ Γουαξαζουάτου. Τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος ἐθαωρήθη ὑπερτεροῦν ὅλα τ' ἄλλα, ἀφοῦ περιέχῃ τὴν Βαλκτιανὴν, παράγουσαν καὶ ἀρκετὰ μεγάλην ποσότητα χρυσοῦ ἀπὸ τοῦ 1760 καὶ ἐντεύθεν.

Ἐκ τῶν μερῶν τούτων ἐξακολουθεῖ ἄφθονος καὶ ἀδιάλειπτος ἡ ροὴ τῶν πολυτίμων μετάλλων εἰς τὴν παγκόσμιον κυκλοφορίαν των μέχρι τέλους τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος. Ἀλλὰ ἡ μεγάλη ἐπανάστασις καὶ αἱ πολιτικαὶ ἀνωμαλίαι, ἃς ἐπραξένησεν εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ Γαλλία περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκατονταετηρίδος ταύτης, ἀντήχησαν μετ' ἀποτελεσμάτων καὶ εἰς τοὺς ἀντίποδας ἡμῶν ἐν Ἀμερικῇ. Ἡ εἰσβολὴ τῶν στρατιῶν τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος εἰς τὴν Ἰσπανίαν παρέλυσε τὴν μεταλλουργίαν ἐν ταῖς ἀποικίαις αὐτῆς· ὅτε δὲ ἤχησεν ἡ φωνὴ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ρισθόβου μέχρι τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, ἐγκατελείφθη ἡ ἐξόρυξις καὶ αὐτῶν τῶν πλουσιωτάτων πηγῶν τῆς Βαλκτιανῆς καὶ τοῦ Γουαξαζουάτου.

Μετὰ τὴν πρόσκαιρον ταύτην ἀνεμοζάλην, καθ' ἣν ὁ ἐτήσιος τόκος διὰ τοὺς μεταλλουργοὺς ἐν Ἀμερικῇ ἔσθασεν εἰς 100-120 τοῖς $\frac{1}{100}$, ἐπῆλθον δαψιλότεροι οἱ καρποὶ τῆς γαλήνης ἀπὸ τοῦ 1825, ὑπερβάσης τῆς ἐτησίας παραγωγῆς τὰ 200 ἑκατομμ. φράγκων, ἤτοι περὶ τὰς 700, 000 κιλόγραμμα ἀργύρου καὶ τὰς 15, 000 κιλόγραμμα χρυσοῦ.

Εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον εὐρισκομένης τῆς παραγωγῆς τῶν πολυτίμων μετάλλων ἐν Ἀμερικῇ ἐπῆλθεν ἡ ἀνακάλυψις τῶν μεταλλεῖων τῆς Καλιφορνίας περὶ τὰ μέσα τοῦ παρόντος αἰῶνος, ταῖς ῥάξαις ῥιζηθὸν τὰς μέχρι τότε μεταλλικὰς σχέσεις τοῦ κόσμου. Τὸ μέταλλον εὐρίσκειτο σχετικῶς ἄφθονον ἐπὶ τῶν προσχωσεων τῶν ποταμῶν, ἐπὶ τῆς ὄψεως τῶν ὀρέων μετὰ τὰς βροχὰς, καὶ παντοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἢ τὸ πολὺ μέχρι τινῶν ποδῶν βάθους. Οἱ ἀναζητηταὶ ἐργατικοὶ περιορίζοντο τὸ κατ' ἀρχὰς νὰ ἀνακινῶσι τὴν γῆν δι' αἰχμηρὰς ῥάβδου καὶ νὰ συλλέγωσι τὰ δραστὰ τεμάχια· εὐρίσκοντο σπανιώτερον καὶ τεμάχια ζυγίζοντα λίτρας τινάς. Οὕτως ἐκφράζονται οἱ πρῶτοι περιηγηταί. Ὀλίγους δὲ μῆνας μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ἐπέτυχον